

Kapitola č. 9: Při měsíčku

"Fajn, kde jste?" ozvalo se ze sluchátka.

Zipův hlas dnes zněl zcela jinak, kupodivu – i když se ho jindy podobné akce moc nedotýkaly – byl dost nervózní. Lara se pokusila znovu vyjednávat s Myersem – neúspěšně. Což znamenalo, že to opravdu muselo jít po zlém. Takže se ještě téhož večera připravili na akci.

"To se nám to ale bude pěkně krást, když ten měsíc tak nádherně svítí, že?"

Lara se pousmála a otočila se ke Kurtisovi, který celý den hýřil podobnými poznámkami. "Pokud tě to baví, prosím. Ale varuju tě : pokud jsi náměsíčný, nebo máš sklony si při úplňku zpívat, já беру roha."

"Ale ano. Rád si sem tam zazpívám nějakou tu árii..."

"Já se zbláááázním..."

"Anó!" rozesmál se Kurtis a pak zavolal dolů do haly, "prohrál jsi, Zipe! K šílenství jsem ji dohnal dřív já!"

Už bylo slyšet jen tiché "Sakra...o co že jsme se to vsadili?"

Lara si sbalila do batohu dvě lékárny, náhradní zásobníky, světlice, dalekohled a zbraň na uspávací šípky. Když se ptala Winstona, jestli by jí –pro Kurtise- nepřibalil svěrací kazajku, jen smutně zavrtěl hlavou se slovy, že ji bohužel neobjednal.

Oblékla si podobné oblečení, jako měla tehdy, když procházela Louvre, protože bylo dost pravděpodobné, že se jim tahle výprava zvrhne v pěkný malér. A slovo malér v podání Lary Croft znamenalo MALÉR s velkým M, A, L, É a R.

Kustisovu výbavu tvořily tradičně Boran X, Chirugai, jedna lékárna a baterka. Navrhl Laře, jestli by si neměli rovnou vzít tank z nějakého muzea, že tohle je sebevražda, ale poté, co po něm Lara vrhla svůj nejvražednější pohled radši zmlkl.

Dorazili k Myersově vile. Oba měli headset, aby se mohli snáze dohodnout se Zipem.

"Na rohu té hlavní ulice..." odpověděla Lara tiše, zatímco zkoumala okolí.

Ano, dneska večer to bude pěkný průšvih. Stačí málo a oba jsou ve vězení.

"Dobře," zamumlal Kurtis, "co vidíš? Kde jsou strážci? Doufám, že se ti podařilo napojit se na ty kamery."

"Jo. Dohromady to vypadá, že je tam asi osm strážců. Dva jsou u toho balkónu, kam se musíte dostat."

"A jsi si jistý, že se tamtudy dá dostat do toho jeho muzea?"

"Jistý? Ne. Ale myslím si to..."

"To ovšem ve tvém případě moc neznamená," poznamenala Lara zlomyslně.

"Ha-ha. Tak jo, jděte. Teď obchází dům."

Lara na nic nečekala, zabouchla dveře a vyšplhala na zídku, Kurtis ji následoval. Přikrčila se a sledovala, jestli někde nejsou hlídači. Pak saltem seskočila dolů a skryla se do stínu, za jeden ze sloupů. Bylo až podezřelé ticho. Slyšela, jak Kurtis také seskočil ze zídky a následoval ji. Podívali se na sebe a kývli si, jako potvrzení, "Jo, jdem do toho...".

V tom se vynořili zpoza budovy oba hlídači, ale ani jednoho z dobrodruhů si nevšimli. Lara na nic nečekala a zamířila. Dvě šipky. Dva uspaní strážci. Kurtis tlumeně hvízdal, jako projev uznání.

"Jdem?" otázala se šeptem.

"Ne. Zůstaneme tady ležet a budeme pozorovat měsíc a hvězdy...tááák romantické..."

Lara to chtěla nějak okomentovat, ale vyrušil ji Zip. "Vid', že ho nakopneš za mě..."

Usmála se. "S potěšením."

Pak popadla Kurtise za loket a naznačila mu, co dělat. Usmál se, vzpomněl si na chvíle předtím, než bojoval s Boaz. Podepřel Laru, vyhodil ji, stejně, jako tehdy. Ta se s heknutím zachytila okapu a chvíli jí trvalo, než nabrala rovnováhu. Přeručkovala až na místo, kde se mohla vytáhnout nahoru. Kurtis jen zespona sledoval, jak mizí ve dveřích balkónu a v duchu se modlil – jen ať to dobře dopadne.